

tanter, kan have tilstrækkelig Valuta t. Ex. i faste Eiendomme eller Varer, og Kreditor saaledes kan vente Fyldestgjørelse ved at gaae frem ved ordinær Rettergang, kan derhos Bægning ved at betale en med Accept forsynet Brevet uden at have sin Grund i Insolvents være aldeles besøiet. Dette er ikke alene Tilfældet, naar Forbud mod Udbetaling i Henshold til § 65 i Brevsfrd. 18de Mai 1825 er nedlagt, men og naar den, af hvem Betaling kræves, har nogen af de i Frd.s § 69 nævnte privilegerede Indsigelser; ja, han kan endog, selv om han blot har Indsigelser, hvorpaa han vil begrunde et Regressøgsmaal, have Føie til at afholde sig fra at betale, da han først under den eventuelle Retssag kan faae Leilighed til, som Forordningen kræver, at opgive eller forbeholde bemeldte Indsigelser. Vi skulde derfor ansee det rettest, at der i det omhandlede Tilfælde forholdes som ellers, at nemlig Skifteforvalteren, efter at have modtaget Kreditors Begjæring, indkalder Debitor og afæfter ham Erklæring derover, samt, hvis han dertimod gjør Indsigelse, ved Kjendelse afgjør, om Begjæringen bør tages til Følge eller ikke.

Idet vi saaledes end ikke kunne betragte Protest de non solutione som et saa afgjørende Kriterium paa Acceptantens Insolvents, at denne Begivenhed retteligen kan bestemmes som Udgangspunkt for Falliten; og da vi forøvrigt dele de af Grossereretskomiteets Komite yttrede Betænkeligheder ved at overlade sammes Bestemmelse til et vilkaarligt Skjøn af Retten, kunne vi ikke tilraade en Lovforskrift analog med den, som indeholdes i § 11 af Udkastet til en Forordning for Hertugdømmet Slesvig betærende Fallitvæsenet, men formene, at Udgangspunktet fremdeles maa søges i Bedkommendes Retvisitation til Skifteretten og dennes Overtagelse af Boet. Herved udelukkes imidlertid ikke, at den indtraadte Fallit kan tillægges Indflydelse paa forudgaaende, af Fallenten foretagne Handlingers Retsskyldighed, hvorom vi skulle fremsætte vore Bemærkninger under:

II. Virkning af indtraadt Fallit.

At en Fallent efter Boets Overtagelse til Skiftebehandling er berøvet al Disposition over dets Eiendele og ikke ved nogensomhelst Kontrakt kan forpligte samme, er en Selvefølge. Men ogsaa med Hensyn til tidligere foregaaende Handeler har Lovgivningen i visse Tilfælde foreskrevet, at disse ved senere indtraadt Fallit skulle tabe Gyldighed. Vi henvise herom til L. 5—14—46, 2den Afdeling. Det samme gjælder ogsaa ifølge Frd. 28de Juli 1841 § 2 om Pantfætning af Alt, hvad Noget eier eller eiende vorder, eller af en vis ensartet Komplex af Gjenstande saavel som iøvrigt af rørligt Gods, som ei gives Pantnaverens ihænde, naar Pantfætningen er steet indenfor et Tidsrum af 6 Uger før Falliten. Ved denne Lovbestemmelse bør det vistnok forblive. Naar imidlertid Grossereretskomiteets Komite i dets 9de Forslagspost har andraget paa, at en lige Bestemmelse maatte gives med Hensyn til Forlig, da kunne vi ikke engang antage, at det har været Komiteens Mening, at dette Forslag skulde finde Anvendelse paa Forlig, som allerede ere erkrævede, og i alt Fald ikke selv tilraade at gaae saa vidt. Der er nemlig den væsentlige Forskjel mellem Pantfætninger og Forlig, at hines Virkning i Fallitboer bliver først at bestemme, naar der bliver Spørgsmaal om, i hvilken Orden Kreditorerne skulle tildeles Betaling, og det er derfor gjørligt at lade en indenfor et Tidsrum af 6 Uger før Falliten foregaaet Pantfætning blive uden Betydning, medens derimod Forlig, skjøndt ikke ældre end 6 Uger, naar de enten bestemme en kortere Betalingsfrist eller endog lyde paa Betaling paa Anfordring, kunne være erkrævede allerede før Falliten. Der vilde altsaa, naar de skulde erklæres ugyldige, være Tale om Tilbagesøgelse af den allerede erlagte Betaling. Men at et Lovbud herom vilde være utilraadeligt og i mange Tilfælde udsfordrligt, er tilstrækkeligen vist af Komiteen i dens Bemærkninger ved § 7 Nr. 3 og 4 i det Slesvigske Udkast.

Da det imidlertid ikke kan nægtes, at Misbrug ikke sjældent finde Sted ved, at en Debit-